

Studie jedu

María V. Snyderová

COO
BOO

Studie jedu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

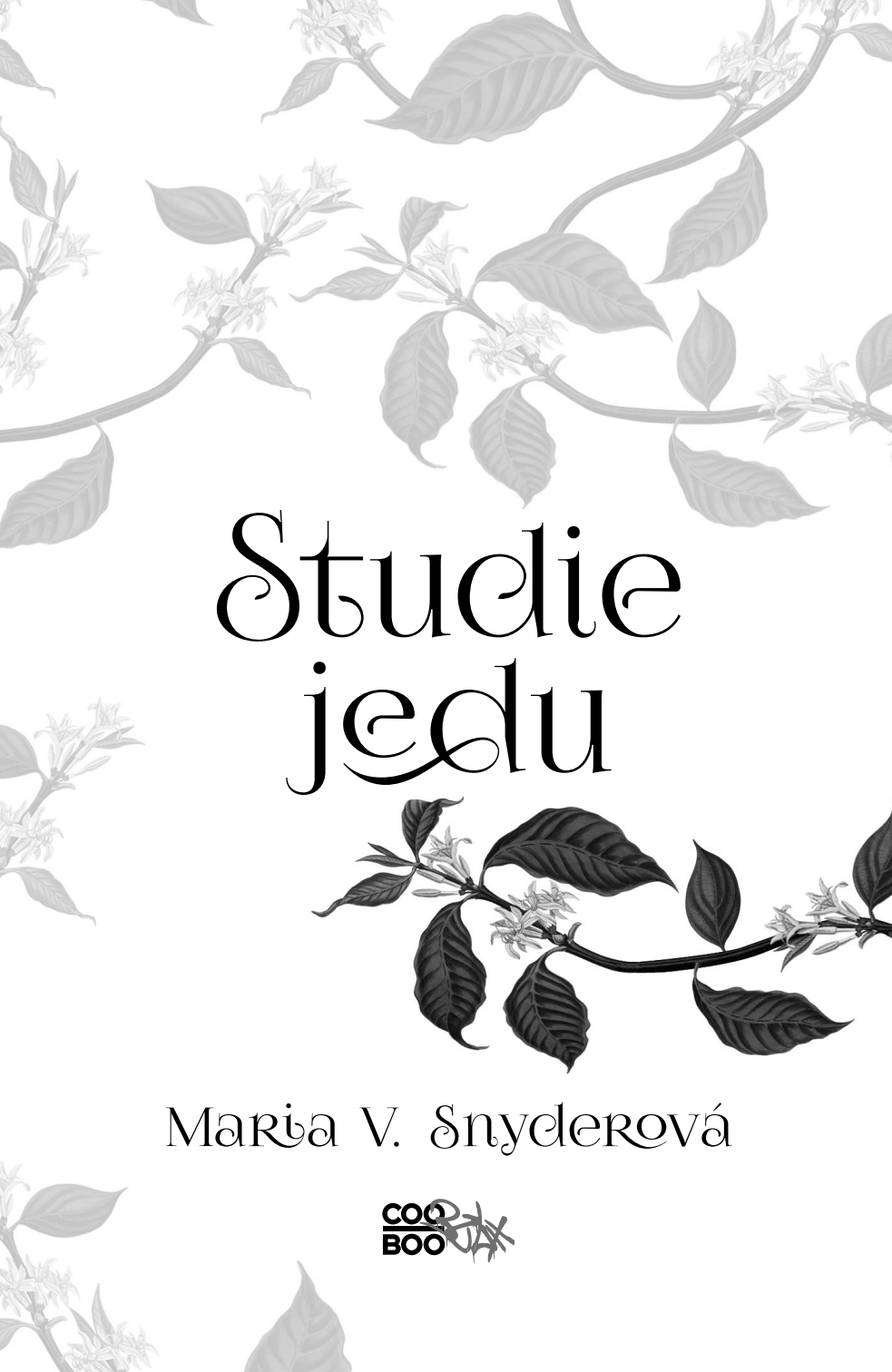
Maria V. Snyderová

Studie jedu – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

A detailed illustration of a coffee plant branch with several dark, glossy leaves and clusters of small, light-colored flowers. The branch is positioned horizontally across the middle of the page. The background is white with faint, light gray outlines of coffee plant leaves and flowers scattered throughout.

Studie ječdu

María V. Snyderová

COO
BOO

Přeložila Magdaléna Stárková

POISON STUDY

© 2005 by Maria V. Snyder

Translation copyright © Magdaléna Stárková, 2020

All rights reserved including the right of reproduction in whole, or in part in any form.

This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A.

This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination, or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, business establishments, events, or locales are entirely coincidental.

Cover © Kamila Flonerová, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-7661-041-5

ISBN e-knihy 978-80-4661-087-3 (1. zveřejnění, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-4661-088-0 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-4661-086-6 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

MÉMU MANŽELOVI RODNEYMU ZA VEŠKEROU JEHO PODPORU,
KTEROU MI POSKYTOVAL, POSKYTUJE A POSKYTOVAT BUDE.
ROZMAZLUJEŠ MĚ!

VĚNOVÁNO VZPOMÍNCE NA FRANCES SNYDEROVOU,
JEANETTE A JOSEPHA SCIRROTTOVY

„MLUVÍ S TEBOU A VTIPKUJÍ, ZATÍMCO TĚ NAPÁJÍ JEDEM.“
KATHY BRANDTOVÁ O CHEMOTERAPII, SKVĚLÁ PŘÍTELKYNĚ,
KTERÁ PROHRÁLA BOJ

Uvězněná ve tmě, která mě obklopovala jako neprodyšná rakev, jsem neměla nic, co by mě vytrhlo ze vzpomínek. Ať už se moje mysl zatoulala kamkoli, vždycky tam číhaly barvitě obrazy z minulosti.

Obklopená temnotou jsem si vzpomněla na horké plameny, které mi šlehaly do tváře. Ačkoli jsem byla za ruce připoutaná ke kůlu, který se mi zarýval do zad, snažila jsem se tomu stravujícímu ohni vyhnout. Výheň se zase vzdálila přesně ve chvíli, než mi plameny olízly kůži, ale obočí a řasy mi stejně spálila na popel.

„Uhas to!“ ozval se drsný mužský hlas. Popraskanými rty jsem foukla do plamenů. V ústech jsem měla sucho jako na poušti a ze zubů mi sálalo horko, jako by mě někdo zrovna vytáhl z trouby.

„Huso!“ obořil se na mě ten muž. „Nemyslel jsem foukáním! Udus tu hranici myšlenkou!“

Zavřela jsem oči a představila si, jak žhavé inferno přede mnou chladne. Byla jsem odhodlaná udělat cokoli, klidně i tu nejnerozumnější věc, jen aby toho ten chlap nechal.

„Málo se snažíš!“ máchl mi pochodní přímo před obličejem, takže mě její záře oslepila i přes zavřená víčka.

„Zapal jí vlasy,“ radil jiný, mladší hlas. Jeho majitel byl podstatně energičtější. „To by jí mělo pomoci. Dej to sem, tati, poradím si s ní.“

Poděšeně jsem sebou trhla. Ten hlas přece znám! Divoce jsem se zmítala v poutech a z myšlenek mi zbylo jen rozptýlené bzučení. Z krku se mi vydralo jakési hučení, stále silnější, až naplnilo místnost a nakonec uhasilo i plameny.

Z hrůzných vzpomínek mě vytrhlo až kovové cvaknutí zámku. Mezírkou ve dveřích sem pronikl útlý proužek světla a letěl po zdi kobky. Panty těžkých dveří zasténaly a já jsem přimhouřila oči v jasném světle lucerny. Nakonec jsem víčka zavřela úplně a v hrůze se krčila v rohu cely.

„Hejbní sebou, ty kryso! Nebo na tebe máme vzít bič?“ štěkli na mě dva bachaři, připevnili mi ke kovovému obojku řetěz a násilím mě postavili na nohy. Tam, kde se kov dotýkal mého krku, se do mě zakousla prudká bolest. Udělala jsem pár vrávoravých kroků. Jakmile jsem na vratkých nohou dokázala stát, spoutali mi strážci ruce i nohy okovy.

Odvrátila jsem oči od blikotavého světla, zatímco mě vedli hlavní chodbou vězení. Ovanul mě těžký, hnilobný vzduch a moje chodidla se brodila kalužemi neidentifikovatelné břečky.

Strážní postupovali jistým krokem dál a z klidu je nevyvedlo ani pokřikování a sténání ostatních vězňů. Mně se z těch zvuků ale svíralo srdce strachy.

„Hahahá! Někdo se dneska zhoupne na šibenici!“

„Škub! Cuk! A tvoje poslední jídlo ti poteče po nohách!“

„O jeden krysí krk míň!“

„Vemte si radši mě! No tak! Já chci taky umřít!“

Zastavili jsme se. Přimhouřenýma očima jsem zahlédla schodiště. Zvedla jsem únavou zesláblou nohu na první schod, ale zakopla jsem o řetězy a spadla. Strážci mě popadli a vlekli dál. Ostré hrany schodů se mi zarývaly do kůže a odíraly ji až na maso. Poté co mě protáhli dvojicí silných kovových dveří, mě pohodili na zem. Do očí mě bodly sluneční paprsky. Zavřela jsem víčka a nechala zpod nich volně kanout slzy. Kdy jsem vůbec naposledy viděla slunce?

Už je to tady, pomyslela jsem si s hrůzou v srdci, ale myšlenka, že mě poprava konečně osvobodí od zoufalého života v kobce, mě uklidňovala.

Když mě stráže zase postavily na vlastní nohy, šla jsem za nimi mírně jako ovečka. Celé tělo mě svědilo a štípalo od hmyzích kousanců a spaní na špinavé slámě. Páchla jsem myšinou. Vzhledem k tomu, že jsem na den dostávala jen chudičký příděl vody, nehodlala jsem ho vyplýtvat na mytí.

Jakmile si moje oči přivykly na světlo, rozhlédla jsem se. Zdi chodeb byly holé a po zlatých svícnech a drahých tapi-
seriích nezbyla ani stopa. Studená kamenná podlaha se po letech užívání uprostřed zbrousila dohladka. Z toho jsem usoudila, že mě pravděpodobně vedou skrytými chodbami

pro služebnictvo a stráže. Když jsme minuli dvě otevřená okna, zadívala jsem se do nich s hladem, který žádné jídlo na světě nenasytí.

Z jasného smaragdu trávníku mě rozbolely oči. Stromy byly zahalené v hustém plášti listoví a květiny lemovaly stezky a přetékalý ze sudů. Čerstvý vánek voněl tak lákavě jako drahý parfém a já jsem ho hladově nasála do plic. Po kyselém zápachu výkalů a tělesných tekutin se mi zdálo, jako bych se napila drahého vína. Moji kůži polaskal teplý vzduch, tak odlišný od věčné vlhkosti a mrazivosti kobky.

Odhadla jsem, že právě začíná horké roční období. To znamenalo, že jsem ve vězení hnila už skoro rok, celých pět období. To byla na někoho, koho čekal kat, neobvykle dlouhá doba.

Zadýchaná chůzí v okovech jsem za strážemi doklopýtala až do prostorné kanceláře se stěnami pokrytými mapami Ixie a sousedních zemí. Na podlaze se válely hromady knih, které mi ztěžovaly pohyb. Všude kolem stály různě ohořelé svíčky a tu a tam se objevil i lehce ožehnutý papír, jak si někdo nedával pozor při čtení a naklonil dokument příliš blízko k plameni. Uprostřed místnosti stál bytelný dřevěný stůl s nejrůznějšími lejsky a kolem půl tuctu židlí. Úplně vzadu seděl u stolu nějaký muž. Za ním zelo otevřené okno, kterým profukoval dovnitř vítr a čechrál mu po ramena dlouhé vlasy.

Zachvěla jsem se, až okovy zařinčely. Z vězeňské šeptanky jsem se dávno dozvěděla, že každý odsouzenec je nejprve odveden k úředníkovi, aby se přiznal ke svým činům, než pokračuje k šibenici.

Černé kalhoty a košile se dvěma rudými diamanty vyšitými na límci mi prozradily, že přede mnou sedí velitelův rádce. Jeho bledá tvář nejdřív neprozrazovala vůbec nic. Když si mě změřil safírovýma očima, usadil se mu na obličeji údiv.

Najednou mi došlo, jak příšerně asi vypadám v roztrhaném červeném vězeňském šatu a se špinavýma nohama pokrytýma žlutými puchýři. Trhlinami v šatech prosvítala ušmudlaná kůže a dlouhé vlasy mi splývaly po ramenou jako mastné provazy. Promáčená potem jsem se kymácela pod tíhou okovů.

„Žena? Další odsouzenec na smrt je... *ona*?“ zeptal se ledovým hlasem rádce. Když mu z úst vyklouzlo slovo *smrt*, zachvěla jsem se strachy. Můj dřívější klid ze mě vyrchal, a kdyby mě nedržely strážě, asi bych se svezla s pláčem k zemi. Dobře jsem ale věděla, že kdybych ukázala slabost, tihle biřici by mě o to víc trápili.

Muž u stolu si rozpačitě pohrával s černými prstýnky vlasů. „Měl jsem si tvůj případ znovu projít,“ povzdychl si. „Jděte, tady vaše práce končí!“ odehnal strážě.

Když se biřici ztratili, pokynul mi gestem, abych se posadila. Opatrně jsem klesla na hranu židle. Řetězy kovově zařinčely.

Muž otevřel složku na stole a pozorně se začel do popsaných stránek. „Dnes je dost možná tvůj šťastný den, Jeleno.“

Polkla jsem sarkastickou odpověď. Pokud jsem se v kobce něco naučila, pak neodmlouvat. Místo toho jsem pokorně sklopila hlavu, abych se vyhnula úředníkovu pohledu.

Muž chvíli mlčel. „Vychovaná a uctívá. Zdá se, že z tebe bude vhodná kandidátka.“

I přes chaos v kanceláři působil jeho stůl uklizeným dojmem. Kromě mojí složky a psacích potřeb na něm stály ještě dvě černé sošky s občasnou stříbrnou žilou – dva panteri vyřezaní tak dokonale, že vypadali jako živí.

„Byla jsi právem odsouzena za vraždu Reyada, jediného syna generála Brazella,“ promnul si spánky prsty. „To by vysvětlovalo, proč sem tento týden Brazell zavítal a proč ho tak zajímal rozvrh poprav,“ mumlal si muž spíš pro sebe než pro moje uši.

Hned jak jsem to jméno zaslechla, ztuhla mi hrůzou krev v žilách. Narovnála jsem se, uklidnila a připomněla si, že už budu brzy někde, kam na mě nebude moct.

Armáda Ixie tu přebrala vládu teprve před jednou generací, ale podařilo se jí nastolit velmi přísné zákony zvané souhrnně Kodex chování. V dobách míru – což bylo paradoxně většinu času – byla vražda hrdelním zločinem. Zabití z nedbalosti nebo v sebeobraně se nepočítaly jako omluva ani polehčující okolnost. Jakmile byl někdo odsouzen, počkal si ve velitelově vězení na veřejnou popravu na šibenici.

„Počítám, že se proti rozsudku odvoláš? Řekněme, že jsi ho zabila v sebeobraně nebo tě někdo do vraždy namočil?“ opřel se do židle a s unavenou trpělivostí čekal na odpověď.

„Ne, pane,“ zachraptěla jsem, jak mi dlouho nepoužívané hlasivky jen dovolily, „zabila jsem ho úmyslně.“

Muž v černém se napřímil a bleskl po mně podrážděným pohledem. Potom se rozchechtal. „Ty jsi ještě lepší,

než jsem čekal, Jeleno! Nabízím ti volbu – buď tě pověsíme, nebo se staneš novou ochutnavačkou velitele Ambrosea. Poslední ochutnavač nedávno zemřel, a tak potřebuju někoho na jeho místo.“

Vytřeštila jsem na něho oči a srdce mi tlouklo jako zvon. Dobíral si mě snad? Možná se na můj účet královsky bavil. Skvělá kratochvíle – sledovat, jak v očích odsouzence vzplanou jiskry naděje, a potom ho poslat rovnou na popraviště.

Rozhodla jsem se mu legraci nekazit. „Jen blázen by tu práci odmítl,“ zachraptěla jsem o něco hlasitěji.

„No, je to na doživotí. A už jen zaučení tě může stát život. Nakonec jak jinak bys dokázala identifikovat jed ve velitelově jídle, kdybys nevěděla, jak chutná?“ urovnal si papíry v mé složce. „Přidělíme ti tady v hradě komnatu, kam budeš chodit spát, ale většinu času strávíš po velitelově boku. Na jakékoli volno, manžela nebo děti hned zapomeň. Někteří vězni si raději vybrali smrt, protože aspoň věděli, kdy přesně zemřou, místo toho, aby zubatou čekali s každým soustem.“ Cvakl zuby a na tváři se mu rozhostil divoký škleb.

Takže nežertoval! Roztřásla jsem se jako osika. Šance na život! Sloužit veliteli rozhodně bylo lepší než život v kobce, o oprátce ani nemluvě. Hlavou se mi honilo tisíc otázek – jak můžou jen tak věřit odsouzenému vrahovi? Jak zabrání tomu, abych odstranila i velitele a utekla někam za kopečky?

„Kdo ochutnává velitelovo jídlo teď?“ zeptala jsem se radši, abych potlačila všechny ty předchozí dotazy, které by mě jistě poslaly rovnou zpátky na šibenici.

„Já sám, takže si asi umíš představit, jak zoufale za sebe hledám náhradu. Kromě toho nám Kodex chování ukládá takový post nabídnout jen tomu, jehož život už je stejně ztracen.“

Byla jsem tak nervózní, že už jsem nevydržela klidně sedět a místo toho v okovech pochodovala po místnosti. Mapy na stěnách prozrazovaly strategické vojenské pozice. Hřbety knih se zase věnovaly otázkám bezpečnosti a špionáže. Podle všudypřítomných svíček jsem usoudila, že se tu pracuje hluboko do noci.

Ještě jednou jsem se zadívala na rádcovu uniformu. Podle všeho přede mnou stál Valek, hlava bezpečnostních složek a tajných služeb Ixie v jedné osobě.

„Už víš, co mám vzkázat katovi?“ zeptal se Valek.

„Že nejsem hloupá.“

2.

Valek prudce zavřel složku a krokem svou elegancí podobným pohybu sněžné kočky na tenkém ledu přešel ke dveřím. Jakmile se otevřely, postavili se biřici do pozoru. Valek s nimi krátce promluvil a potom kývl. Jeden ze strážných přistoupil ke mně. Pokud jsem si dobře vzpomínala, neříkal Valek nic o tom, že se teď budu muset vrátit do kobky. Mohla bych odsud utéct? Letmo jsem si prohlédla místnost. V tu chvíli mě ale strážce otočil a zbavil okovů, které mě tížily od chvíle, kdy jsem byla dopadena.

Na zápěstích mi zářily rudé pruhy sedřené kůže. Opatrně jsem se dotkla krku tam, kde byl ještě před chvílí kov. Když jsem prsty odtáhla, byly celé ulepené od krve. Zavravorala jsem a zachytila se židle. Když jsem se najednou zbavila takové váhy, měla jsem pocit, že se buď začnu vznášet, nebo omdlím. Zhluboka jsem se nadechla, než mě nevolnost přešla.

Když jsem se trochu sebrala, všimla jsem si, že Valek nalévá cosi do dvou pohárů. V otevřené skříňce stály seřazené lahve nejrůznějších tvarů a barevné sklenice. Valek vrátil jednu z lahví zpět a zamknul dvířka.

„Zatímco čekáme na Margg, myslel jsem si, že by ti přišel vhod lok nějakého pití,“ podal mi pohár z cínové slitiny naplněný až po okraj jantarovou tekutinou. Potom zvedl vlastní pohár a připil mi: „Na Jelenu, naši novou ochutnavačku. Ať nám vydržíš déle než tvůj předchůdce.“

Ztuhla jsem se sklenicí na rtech.

„Klid,“ zasmál se, „takhle tady připíjíme každému ochutnavači.“

Dopřála jsem si dlouhý doušek. Jemná tekutina malinko páčila v krku a můj žaludek na chvíli naznačil, že bude protestovat. Dnes to bylo poprvé, co jsem pila něco jiného než vodu. Potom se ale moje břicho přece jen umoudřilo.

Než jsem se stihla zeptat, co přesně se stalo mému předchůdci, pobídl mě Valek, abych určila, co v nápoji je. Usrkla jsem si z poháru a odpověděla: „Broskve s medem?“

„Výborně. Napij se ještě jednou, ale tentokrát poválej nápoj po jazyku, než polkneš.“

Poslechla jsem a k vlastnímu překvapení zachytila sotva patrný tón citrusů. „Pomeranč?“

„Výborně. A teď si tím pitím vykloktej.“

„Vykloktej?“ zeptala jsem se nevěřícně. Valek kývl. Trochu jsem se styděla, ale nakonec jsem přece jen poslechla. „Shnilé pomeranče!“ vyprskla jsem znechuceně.

Kůže okolo jeho očí se zvrásnila v pobaveném výrazu. Měl mužnou, hranatou tvář a vypadal jako vyražený z kusu

plechu, ale když se usmál, celý obličej mu zněžněl. Podal mi svůj pohár a pobídl mě, ať celou proceduru znovu zopakuju.

Po chvílce váhání jsem se napila a opět určila pomerančovou chuť. V duchu jsem se obrnila proti žluklé pachuti a nechala tekutinu sklouznout po zakloktání až do krku. Docela se mi ulevilo, když jsem ke svému překvapení ucítila zase jen zralý pomeranč.

„Lepší?“ zeptal se Valek, když mi z rukou opatrně vzal prázdný pohár.

„Ano.“

Posadil se a znovu otevřel moji složku. Potom se chopil pera, a zatímco si něco znamenal, povídal si se mnou. „Právě jsi absolvovala první lekci v ochutnávání jídla. V poháru jsi měla trochu jedu zvaného motýlí prach. Já tam neměl žádný. Motýlí prach člověk určí jen tehdy, když si nápojem vykloktá. Ta hnilobná pomerančová pachut, to je právě ten jed.“

„Je to... je to smrtelné?“ vyskočila jsem tak rychle, až se mi zatočila hlava.

„Správná dávka tě zabije do dvou dní. Příznaky se ale objeví teprve druhý den po požití. A to už je pozdě.“

„A tohle byla smrtelná dávka?“ zblednu.

„Samozřejmě. Jinak bys jed ani nepoznala.“

Můj žaludek se zase probudil k životu a já se začala dávit. Polkla jsem žluč, která se mi začala drát do krku. To by tak bylo, abych mu pozvracela stůl!

Valek zvedl oči a zadíval se mi do tváře. „Varoval jsem tě, že zaučení bude nebezpečné, ale nikdy bych ti nedal jed, se kterým si tvé tělo neumí poradit, v době, kdy jsi oslabe-

ná a podvyživená. Proti motýlímu prachu máme našťestí protijed,“ ukázal mi lahvičku s bílou tekutinou.

S povzdechem jsem klesla na židli. Valek znovu nasadil kamennou tvář. Teprve teď mi došlo, že mi protijed zatím nenabídl.

„Abych ti odpověděl na dotaz, který jsi mi měla položit, ale nepoložila. Jak zabráníme tomu, aby nám velitelova ochutnavačka utekla...“ zvedl Valek lahvičku s protijedem a zatřásl jí.

Nad jeho narážkou jsem překvapeně vykulila oči.

„Jeleno, přiznala ses k vraždě. Jak hloupí bychom byli, kdybychom tě nechali sloužit veliteli jen tak bez záruky. Velitel má po svém boku neustále strážce, takže pochybují, že by ses k němu dostala se zbraní v ruce. A pro případ, že by tě napadl jiný způsob, jak se nám pomstít, tu máme motýlí prach.“ Valek vzal lahvičku protijedu znovu mezi prsty a zatočil s ní proti světlu. „Abys zůstala naživu, budeš muset denně dostávat protijed. To on zamezí jedu, aby tě zabil. Každé ráno se dostavíš do mé kanceláře pro svoji dávku. Stačí jednou zapomenout a jsi mrtvá. Pokus se nás zradit a hodíme tě zpátky do kobky, kde si počkáš, až tě dostane motýlí prach. A to bych na tvém místě neriskoval, protože jed způsobuje žaludeční křeče a nekontrolované zvracení.“

Než mi skutečně došlo, do jaké situace jsem se dostala, podíval se Valek někam za moje rameno. Když jsem se otočila, stála tam podsaditá žena v uniformě komorné. Valek ji představil jako Margg, osobu, která se bude starat o moje základní potřeby. Vykolébala se ze dveří a automaticky čekala, že půjdu za ní.

Upřela jsem pohled na lahvičku na Valekově stole.

„Přijď za mnou zítra ráno. Margg tě sem odvede.“

Takže jsem si asi měla jít po svých, ale nedalo mi to a zastavila jsem se u dveří s tolika otázkami na rtech. Nakonec jsem je raději polkla a ony mi jako kameny spadly do žaludku. Potom jsem za sebou zavřela a pospíchala za Margg, která se ani neobtěžovala na mě počkat.

Nasadila ostré, neúnavné tempo a já jsem z posledních sil klopýtala za ní, zatímco jsem se snažila zapamatovat si všechny chodby a průchody, kterými mě vlekla. Brzy jsem to ale vzdala a spokojila se s tím, že se můj svět smrškl na pohled na její obrovský zadek rozhoupaný svižným krokem a splývavou černou sukni. Na ní měla ještě bílou zástěru od krku až k patě, upevněnou šňůrkou kolem pasu. Když se konečně zastavila u koupelen, musela jsem se posadit na zem, aby se mi přestala točit hlava.

„Smrdíš,“ prohlásila komorná znechuceně a zkrivila buclatou tvář do všeříkajícího šklebu. Potom ukázala někam do nejzazšího kouta koupelny gestem, které dávalo tušit, kdo je tady pánem. „Dvakrát se vydrhni a potom pořádně spláchni. Já ti zatím dojdu pro uniformu,“ zabručela a zmizela.

Při představě koupele moje kůže ožila. Plná energie jsem ze sebe stáhla vězeňské hadry a běžela k umyvadlům. Když jsem otevřela kohout nad hlavou, vyvalila se horká voda z nádrží v patře nad umývárny. Takový luxus nebyl ani v Brazellově marnotratném sídle.

Dlouho jsem stála pod sprchou a doufala, že bubnování vody do temene mi z hlavy vyžene všechny myšlenky na to,

že mi v krvi koluje jed. Poslušně jsem si dvakrát vydrbala tělo i vlasy. Odřený krk, zápěstí a kotníky mě štípaly, jak se mýdlo dostalo do otevřených ran, ale vůbec mi to nevadilo. Tvrdohlavě jsem si z kůže drhnula skvrny zažrané špíny, než mi došlo, že to jsou modřiny.

Měla jsem pocit, že mi tělo pod sprchou vůbec nepatří. Bolest a ponížení z uvěznění neslo jen ono, zatímco moje duše už z něho odešla někdy dávno během posledních dvou let, kdy jsem žila v Brazellově sídle.

Najednou mi před očima probleskl obraz Brazellova syna. Reyadův obličej zkroucený hněvem. Ucouvla jsem a reflexivně si zakryla rukama tvář. Potom se obraz vytratil a já zůstala stát celá roztřesená pod padající vodou.

Utřít se a zabalit do ručníku chtělo pořádnou dávku úsilí. Pokusila jsem se najít raději nějaký hřeben, než abych se soustředila na další živé obrazy vyvolané vzpomínkou na Reyada.

Ani umyté se moje zacuchané vlasy nechtěly poddat hřebenu, a tak jsem se rozhlédla, zda tu někde neleží nůžky. Přitom jsem koutkem oka zahlédla, že v koupelně nejsem sama. Otočila jsem se tím směrem a uviděla mrtvolu. Jen planoucí zelené oči v bledé oválné tváři dávaly tušit, že moje společnost ještě žije. Jako hůlky hubené nožky sotva unesly váhu těla.

Teprve teď mi to došlo. Tohle jsem přece *já!* Při tom pohledu jsem se roztrásla strachy. Takže ta mrtvola je odraz *mého* těla v zrcadle. Odvrátila jsem oči, protože se mi vůbec nechtělo podrobněji zkoumat, jaká troska se ze mě stala. *Zbabělče*, pokárala jsem se v duchu a tentokrát se schvál-

ně znovu podívala do zrcadla. Osvobodila snad Reyadova smrt moji duši? Pokoušela jsem se ji v duchu zase sjednotit s tělem. Proč jsem si myslela, že se duše vrátí, když moje tělo už mi nepatřilo? Teď ho vlastnil velitel Ambrose a bude ho používat jako filtr na jed. Odvrátila jsem se a vytáhla z hřebene chuchvalce zacuchaných vlasů. To, co mi na hlavě ještě zůstalo, jsem si zapletla do dlouhého copu.

Ještě před pár dny jsem si přála jen jedno – čistou košili na popravu –, a teď se tu najednou ráchám ve velitelově slavné koupelně.

„To stačí!“ štěkla na mě Margg a vytrhla mě z blaženého polospánku. „Tady máš uniformu. Obleč se!“ mračila se na mě popuzeně.

Zatímco jsem se utírala, cítila jsem její netrpělivost.

Kromě spodního prádla uniforma ochutnavače sestávala z černých kalhot, širokého saténového pásku v krvavě rudé barvě a rudé košile s našitými kosočtverci táhnoucími se až k manžetám rukávů. Navíc rozhodně v mužské velikosti. Podvyživená a se svým metrem šedesát jsem vypadala spíš jako malá holčička navlečená v tátově oblečení. Pásek jsem si omotala třikrát kolem těla a vykasala rukávy a nohavice.

Margg pobaveně vyprskla. „Valek mi přikázal, abych tě jen nakrmila a ukázala ti tvůj pokoj, ale mám pocit, že ze všeho nejdřív půjdeme ke švadleně.“ Otevřela dveře a s našpulenými rty dodala: „A boty budeš potřebovat taky.“

Poslušně jako ztracené štěně jsem cupitala za ní.

Když mě švadlena Dilana uviděla, neubránila se veselému smíchu.

Její srdcovitý obličej rámovala svatozář blondatých kudrn a medové oči za dlouhými řasami jen podtrhovaly její krásu.

„Takové kalhoty nosí štolbové a tyhle červené košile zase kuchtičky,“ řekla, když se dosyta nasmála. Potom malinko pokárala Margg, že mi nenašla lepší uniformu. Ta jen sevřela rty.

Dilana mě obskakovala spíš jako babička než mladá žena, což mě hrálo na duši. Hned jsem si představila, že bychom se mohly přátelit. Vsadila bych se, že má celé zástupy známých a nápadníků, kteří se chodí hřát do světla její slušné osobnosti jako ke krbu. I já jsem okamžitě zatoužila po její náklonnosti.

Když si mě Dilana změřila, zanořila se mezi štůčky červených, bílých a černých látek, které ležely všude kolem.

Každý, kdo v Ixii pracoval, nosil nějaký druh uniformy. Služebnictvo v hradě samotného velitele se oblékalo do různých kombinací černé, bílé a červené s vertikálními kosočtverci na rukávech nebo místo lampasů. Rádcové a vyšší důstojníci chodili většinou jen v černé s malými rudými odznaky ve tvaru diamantu na límci. Z nich se dala vyčíst šarže jejich nositele. Když se velitel dostal k moci, zavedl systém uniforem, aby každý hned věděl, s kým má tu čest.

Černá a červená byly barvy velitele Ambrosea. Ixie se dělila na osm vojenských oblastí s generálem v čele. Uniformy všech osmi se lišily od těch velitelových jen barvou. Komorná v černých šatech s purpurovými kosočtverci na zástěře například pracovala ve Vojenské oblasti 3, krátce ve VO3.

„Myslím, že tohle ti padne líp,“ podala mi hromádku šatstva a ukázala někam za paraván na druhé straně dílny.

Zatímco jsem se převlékala, slyšela jsem její hlas: „Bude potřebovat boty.“ V nových šatech už jsem si nepřipadala jako šašek, což mě potěšilo. Sebrala jsem původní uniformu a podala ji Dilaně.

„Tohle asi dřív patřilo Oscoveovi, tvému předchůdci,“ řekla. Její tvář na chvíli posmutněla, ale potom zavrtěla hlavou, jako by si z ní chtěla vytrást bolestné vzpomínky, a už se zase usmívala.

Všechny moje představy o kamarádství se švadlenkou se tím rozplynuly. Kdo by se taky chtěl kamarádit s někým, kdo může každou chvíli umřít? Žaludek se mi stáhl a Dilanino teplo mi vyprchalo z těla. Zůstala jen chladná hořkost.

U srdce mě píchl podivný pocit osamělosti. Vzpomněla jsem si na May a Carru, které ještě pořád bydlely v Brazellově sídle. V rukou mi samovolně šklublo, jak moje prsty zatoužily narovnat Cařin křivě zapletený cop a Mayinu sukni.

Teď jsem ale místo hedvábných zrzavých vlasů své staré kamarádky držela v ruce jen kupku prádla. Dilana mě přivedla k židli, klekla si a opatrně mi natáhla ponožky a holinky z měkké černé kůže vysoké až do půli lýtek, kde se ohýbaly jako manžeta. Do bot mi zastrčila nohavice a pomohla mi na nohy.

Boty jsem nenosila už celé měsíce, takže jsem čekala, že to bude bolestivá zkušenost, ale tyto holinky mi laskaly chodidla jako nejměkčí polštáře a padly jako ulité. Usmá-

la jsem se na Dilanu a na chvílku tak zahнала myšlenky na Carru s May. Tohle byly ty nejluxusnější boty, které jsem kdy měla na nohou.

„Vždycky poznám, jaké číslo člověk potřebuje, a nemusím si ho ani měřit,“ oplatila mi úsměv.

Margg zavrčela: „Jen u chudáka Randa ses trochu spletla. Toho tlačí boty jako čert, ale nic neřekne, protože je z tebe úplně paf, a radši hrdinně kulhá po kuchyni.“

„Nic si z ní nedělej,“ řekla mi Dilana. „Margg, nemáš náhodou práci jinde? Mazej pryč, nebo se ti vloupu do pokoje a zkrátím ti všechny sukně,“ vyhnala nás dobromyslně z dílny.

Margg mě odvedla do jídelny pro služebnictvo a postavila přede mě malý talíř polévky a krajíček chleba. Polévka chutnala přímo božsky. Když jsem ji do sebe hltavě naházela, poprosila jsem o přídavek.

„Ne. Kdyby ses přejedla, bylo by ti zle,“ odsekla Margg, a tak jsem neochotně nechala talíř talířem a cupitala za ní do pokoje.

„Začneš pracovat hned za svítání,“ zabručela a pak už jsem z ní viděla jen rozvlněný zadek.

Ve skromném pokojíčku stála úzká postel s matrací na kovovém roštu, dřevěný stůl a židle, nočník, skříň, lucerna a kamínka. Jediné okno bylo pevně zabedněné. Zdi z šedého kamene byly holé. Hned jsem otestovala matraci. Pod mojí váhou se skoro neprohnila. Bylo to tu lepší než v cele, ale čekala jsem přece jen trochu víc.

Všechno tady působilo tvrdě. S očima plnýma Valekovy kovové tváře, Maržina nabručeného výrazu a ostře stříže-

ných křiklavých uniforem jsem zatoužila po měkkém polštáři a dece jako ztracené dítě, které hledá něco, k čemu by se mohlo přitisknout a co by mu neublížilo.

Když jsem si do skříně pověsila náhradní uniformu, přešla jsem k oknu. Římsa byla dost široká, aby se na ní dalo sedět. Okenice byly sice zavřené, ale daly se otevřít zevnitř. Roztřesenýma rukama jsem uvolnila háčky a otevřela dokořán. Do očí mě bodlo ostré světlo. Zakryla jsem si rukou oči. Jakmile jsem si zvykla na světlo a dlaň odtáhla, ke svému překvapení jsem zjistila, že bydlím v prvním patře. Země pode mnou byla na dosah ruky.

Mezi mým pokojem a stájemi ležel ještě velitelův psinec a jízďárna. Štolbům a psovodům by bylo úplně jedno, kdybych zmizela. Mohla bych prostě seskočit a vzít do zajecích. Jak lákavé, kdyby mi ovšem tělem nekoloval jed. Takže asi jindy. Až mi vlastní smrt bude připadat jako přijatelná cena za dva dny sladké svobody.

Zatím jsem mohla jen doufat.

3.

Reyadův bič se mi zakouzl do kůže a způsobil pálivý přívál bolesti. „Hni sebou!“ štěkl.

Ucukla jsem, ale se zápěstím připoutaným dlouhým lanem ke sloupu uprostřed místnosti stejně nebylo, kam ustoupit.

„Rychleji! Dělej!“ křičel na mě.

Znovu a znovu práskal bičem. Moje roztrhaná košile mě před jeho koženým koncem ani v nejmenším nechránila. Do hlavy se mi vetřel klidný, konejšivý hlas. „Jdi pryč,“ šeptal, „pošli svoji mysl někam hodně daleko na místo naplněné teplem a láskou. Nech své tělo jít.“

Ten hedvábný hlas nepatřil Reyadovi ani Brazellovi. Snad mě někdo přišel zachránit? Bylo by tak snadné podlehnout pokušení, ale tu možnost jsem si nechala na jindy a místo toho se snažila vyhnout se dalšímu šlehnutí biče. Když mě přemohlo vyčerpání, začala jsem se trást po ce-

lém těle. Jako šílený kolibřík jsem poletovala po místnosti ve snaze uniknout koženému řemínku.

Probudila jsem se v temnotě zmáčená potem a s pomačkanou uniformou pevně omotanou kolem sebe. Chvění mého těla ve snu vystřídalo bušení na dveře. Než jsem usnula, zajistila jsem dveře židlí pro případ, že bych měla v noci nezvané hosty. Teď židle dělala při každém úderu na dveře pekelný rámus.

„Jsem vzhůru!“ křikla jsem a lomoz ustal. Když jsem otevřela, uviděla jsem ve světle lucerny Maržinu podmráčenou tvář. Spěšně jsem se převlékla a vyšla za ní na chodbu. „Neříkala jsi, že vstáváme za svítání?“

Její popuzený pohled mě umlčel. „Však už *svítá*.“

Následovala jsem ji labyrintem chodeb. Už se začínalo jasnít. Můj pokoj měl ale okna na západ, takže tam žádné ranní slunce nedopadalo. Margg zhasla lucernu přesně ve chvíli, kdy mě v nose polechtala sladká vůně pečiva.

Vdechla jsem ji a zeptala se: „Snídaně?“ Znělo to skoro prosebně.

„Ne. Tebe nakrmí Valek.“

Při představě, že mě čeká další jedem kořeněná snídaně, mě hned chuť na jídlo přešla. Jakmile jsem si vzpomněla na pachůt motýlího prachu, sevřel se mi žaludek. Než jsme došly do jeho pracovny, byla jsem přesvědčená, že pokud okamžitě nedostanu protijed, padnu každou chvíli mrtvá k zemi.

Když jsem vstoupila do kanceláře, Valek zrovna rovnal na stůl talíře plné horkého jídla. Pro tu příležitost odsunul na stranu všechny papíry, které se teď vršily všude okolo.

Ukázal na židli, a tak jsem si poslušně sedla a očima hledala lahvičku s protijedem.

„Doufám, že...“ Valek se na mě překvapeně zadíval a já jsem měla co dělat, abych po váhou jeho pohledu neucukla.

„Úžasné, jak člověka změně pořádná koupel a uniforma,“ vydechl Valek, zatímco trochu zamyšleně žvýkal proužek slaniny. „To si budu muset pamatovat. V budoucnu by se nám to mohlo hodit.“ S těmi slovy přede mě postavil dva talíře vajec se šunkou a pobídl mě: „Jen do toho.“

Protože se mi točila hlava a nemohla jsem popadnout dech, vyhrkla jsem: „Radši bych začala tím protijedem.“ Valekovo dlouhé mlčení mi na klidu nepřidalo. Začala jsem se nervózně vrtět na židli.

„Teď bys ještě neměla cítit žádné příznaky. Ty by měly přijít až dnes odpoledne.“ Nakonec ale pokrčil rameny a šel otevřít skříňku. Z velké lahve s bílou tekutinou opatrně odměřil denní dávku a potom skříňku zase zavřel. Asi mu došlo, jak moc mě zajímá, kde uchovává klíče, protože je nechal nějakým šikovným pohybem ruky zmizet. Potom mi podal pipetu a posadil se naproti mně. „Vypij to, abychom mohli začít s výcvikem.“

Vytlačila jsem si do úst obsah pipety hořký tak, až jsem se zašklebila. Valek mi ji potom vzal z rukou a místo ní mi podal modrou sklenici. „Čichni si.“

Obsahovala bílý prášek podobný cukru vonící po palisandru. Valek ukázal na dva talíře a požádal mě, abych zkusila vybrat ten, který obsahuje jed. Očichala jsem jídlo, jako když ohař větrí kořist. Z levého talíře vzlínala lehká dřevitá vůně.

„Výborně. Kdybys takové aroma ucítila z jakéhokoli jiného jídla, okamžitě ho nech odnést. Ten jed se jmenuje tigtus a pouhé jeho zrnko zabije člověka do hodiny,“ odstrčil otrávené jídlo pryč. „A teď si dej snídani,“ ukázal mi na nezávadnou porci, „musíš zesílit.“

Zbytek dne jsem strávila očicháváním jedů. Bylo toho tolik, že se mi ze všech těch informací zatočila hlava. Abych si všechno zapamatovala, poprosila jsem Valeka o papír, pero a inkoust. Zarazil se.

„Sám nevím, proč mě stále překvapuješ. Měl bych přece vědět, že generál Brazell svým sirotkům dopřává slušné vzdělání,“ přistrčil mi Valek pár prázdných papírů, pero i inkoust. „Vezmi si to s sebou do pokoje. Dnes už jsme toho probrali dost.“

V duchu jsem si vynadala za to, že jsem Valekovi připomněla, proč mě ještě před nedávnem čekala šibenice. Tiše jsem sebrala desky s papíry a psací potřeby. Valekův ledový výraz dával tušit, co si o mně myslí. Holka sebraná z ulice, kterou Brazell živil, šatil a vzdělával, mu jeho laskavost oplátila tím, že mu zabila jediné dítě. Dobře vím, že by mi nikdy neuvěřil, kdybych mu o Brazellovi a Reyadovi řekla pravdu.

Sirotčinec generála Brazella sloužil ostatním generálům jako důvod k výsměchu. Vyčítali mu, že za patnáct let po ixijském převratu změkl. Takový obraz samozřejmě Brazellovi vyhovoval. Rád hrál roli starého laskavého dobrodince, která mu zaručovala, že nikdo nebude příliš zkoumat, jak vede svoji VO5.

U vchodu do Valekovy kanceláře jsem zaváhala. Teprve teď jsem si všimla tří složitých zámků na dveřích. Zamy-

šleně jsem se dotkla jednoho z nich a stála ve dveřích tak dlouho, až Valek zavrčel: „Tak co ještě?“

„Zapomněla jsem, kde mám pokoj.“

Valek na mě promluvil jako na pomalé, nedůvtipné dítě: „Zeptej se první děvečky, komorné nebo kuchtičky, kterou potkáš. V tuhle denní dobu jich pobíhají po hradě tucty. Řekni jim, že bydlíš v pokoji pro služebnictvo v západním křídle v přízemí. Oni tě tam už dovedou.“

Kuchtička, kterou jsem odchytila na chodbě, byla o dost sdílnější než Margg, a tak jsem hned využila její dobroty a nechala se odvést do prádelny, kde mi dali ložní prádlo. Potom jsem si nechala ukázat, jak se dostat do koupelen a k švadleně. Říkala jsem si, že nikdy nevím, kdy se mi Dilaniny hromady uniforem budou hodit.

Jakmile jsem se vrátila do pokoje, otevřela jsem okenice a vpustila dovnitř poslední paprsky slunce před soumrakem. Posadila jsem se ke stolu a podrobně si zapsala všechno, co jsem se dnes naučila. Kromě toho jsem si ještě načrtla hrubý pláněk křídla pro služebnictvo. Napadlo mě, že bych se tu asi měla pořádně poohlédnout, ale nakonec jsem to pro dnešek zavrhla. Valek měl pravdu – nejdřív jsem musela nabrat síly. Nezbylo tedy než doufat, že se k objeiování svého nového domova dostanu jindy.

Dalších čtrnáct dnů se sobě podobalo jako vejce vejci. Každé ráno jsem se hlásila u Valeka v kanceláři a zabrala se do výcviku. Po čtrnácti dnech čichání jedů jsem zjistila, že se můj čich vytríbil. Potom mi Valek oznámil, že už jsem silná natolik, abych začala jedy ochutnávat.

„Začnu tím nejprudším,“ řekl suše. „Pokud tě nezabije, přežiješ i ty ostatní. Nechci s tebou marnit tolik času jen proto, abys mi na konci stejně umřela.“ Na stůl položil útlou rudou lahev. „Je to pěkně hnus. A účinkuje okamžitě.“ Při pohledu na jed se Valekovi rozzářily oči. „Říká se mu napij se, miláčku, nebo taky krátce miláček. Je to proto, že ho rády používají nespokojené manželky,“ kápl do šálku s horkou tekutinou dvě kapky. „Silnější dávka by tě zabila. Tuhle možná přežiješ, ale připrav se na to, že budeš blouznit, budeš paranoidní a úplně dezorientovaná. Potrvá to určitě pár dní.“

„Valeku, proč musím tu věc ochutnat, když účinkuje okamžitě? Ochutnám velitelovo jídlo a padnu mrtvá k zemi. Snadné. Od toho tu přece ochutnavači jsou, ne?“ Nervózně jsem pochodovala po kanceláři, ale věčně jsem zakopávala o komínky knih. Frustrovaně jsem jednu hromádku nakopla, takže se knihy rozletěly po podlaze. Valek mě probodl podrážděným pohledem, což poněkud zchladilo můj pocit zadostiučinění.

„Úloha ochutnavače je daleko složitější,“ vysvětlil Valek, když si z tváře odhrnul pramen vlasů. „Když správně identifikuju jed ve velitelově jídle, dovede mě to za travičem.“ Podal mi hrnek. „I kdybys jen v posledním zlomku vteřiny před ztrátou vědomí vykřikla ‚Miláček!‘, zúžilo by to seznam podezřelých. Existuje skupina vrahů, která tento jed používá obzvláště ráda. Rostlina, z níž se získává, roste na jihu v Sii. Před převratem se k ní člověk bez potíží dostal, ale poté, co jsme uzavřeli jižní hranice, si ji mohou dovolit jen ti, kdo jsou dost bohatí, aby si ji koupili na černém trhu.“

S těmi slovy na sebe zase začal skládat hromádky knih. Pohyboval se elegantně jako tanečník, ale jeho slova mi prozradila, že za pлавné pohyby vděčí výcviku profesionálního zabijáka.

„Jeleno, máš velmi důležitý úkol. To proto s tebou trávím tolik času. Mazaný travič může ochutnavače sledovat celé dny, aby zjistil, jak pracuje,“ poučoval mě, usazený na podlaze. „Ochutnavač může například odkrojit maso jen z levé strany. Nebo si nikdy nezamíchá pití. Některé jedy se drží u dna sklenice, takže když si jen povrchově usrkne, bude travič vědět, kam přesně jed umístit, aby svoji oběť skutečně zabil.“ Když přestal rovnat knihy, byly nové komínky uspořádanější než ty staré. Asi se mu to zalíbilo, protože v úklidu pokračoval dál.

„Jakmile ten jed vypiješ, odvede tě Margg do pokoje a postará se o tebe. Dám jí s sebou tvoji denní dávku protijedu proti motýlímu prachu.“

Zadívala jsem se na páru stoupající z čaje. Zvedla jsem hrnek a zahřála si o něj prokřehlé prsty. Když do místnosti přisupěla Margg, měla jsem pocit, že právě dorazil můj kat a sáhl po páce propadla. Měla bych se posadit nebo položit? Rozhlédla jsem se po pokoji, ale nenašla jsem nic, na co bych si mohla lehnout. Mravenčilo mi v rukou – asi jsem příliš dlouho zadržovala dech.

Zvedla jsem šálek v ironickém přípitku a vypila ho do dna. „Kyselý jabka,“ zašklebila jsem se.

Valek kývl. Měla jsem akorát dost času na to, abych odložila hrnek na stůl, než se mi svět rozpil před očima a přede mnou zavlálo Maržino rozložitě tělo. Z očních důlků jí

vyrazily květiny, než se její hlava smrskla a tělo naopak vyrostlo do obřích rozměrů.

Cítila jsem pohyb. Z šedivých stěn se natahovaly ruce a nohy a sápaly se po mně jako po zbrani v boji proti podlaze. Pod nohama se mi rodily šedivé přízraky. Útočily, rýpaly do mě a zlomyslně se chechtaly, ale slibovaly *svo-bodu*. Pokusila jsem se od sebe odtlačit obludnou Margg, ale ta se kolem mě ovinula, pronikla mi ušima a bušila do hlavy.

„Vražedkyně!“ syčela na mě ta *věc* „Proradná zmije! Jistě jsi mu podřízla krk, zatímco spal. Jak snadné. Líbilo se ti, jak jeho krev smáčela prostěradlo? Jsi jen špinavá krysa!“

Sápala jsem se po tom hlase v zoufalé snaze ho zastavit, ale ten se zhmotnil do dvou zelenočerných hračkových vojáčků, kteří mě drželi zpátky.

„Pokud ji nezabije ten jed, je vaše,“ prskla Margg směrem k vojákům.

Ti mě popadli a hodili do černé jámy. Propadla jsem se do tmy.

Když jsem přišla k sobě, přivítal mě smrad zvratků a výkalů. Nezaměnitelný puch hradní kobky. Překvapená, že jsem zpátky ve své cele, jsem se posadila. Okamžitě se mi zvedl žaludek. Šátrala jsem po vědru na splašky, ale nahmatala jen kovovou nohu postele, kterou jsem svírala, zatímco jsem nasucho dávala. Jakmile nutkání na zvracení malinko polevilo, opřela jsem se o zeď, celá šťastná, že jsem přece jen na podlaze pokoje, a ne v kobce, kde jsem si o luxusu vlastní postele mohla nechat jen zdát.

Sebrala jsem všechny síly, vstala a rozsvítila lucernu. Celou tvář jsem měla pokrytou zaschlým obsahem svého žaludku. Košili i kalhoty jsem měla mokré a páchnoucí a všechny tělní tekutiny se teď slily do jedné odporné ka- luže na podlaze.

Margg se o mě skutečně *skvěle* postarala, pomyslela jsem si sarkasticky. Aspoň přemýšlela prakticky. Kdyby mě místo na zem položila na postel, měla bych po matraci.

Poděkovala jsem osudu, že jsem otravu přežila, i za to, že jsem se vzbudila uprostřed noci. Mokrou uniformu už jsem na sobě dál nesnesla, a tak jsem se těžkým krokem vy- dala do koupelen.

Po cestě zpět do pokoje mě zastavily nějaké hlasy. Uha- sila jsem lucernu jediným rychlým pohybem a zadívala se za roh chodby. Před dveřmi do mého pokoje stáli dva vojá- ci v zelenočerných uniformách Brazellovy oblasti.

4.

„Neměli bychom zkontrolovat, jestli není mrtvá?“ zeptal se jeden z vojáků a posvítil na dveře mého pokoje lucernou. Když ji zvedl, zacinkal mu pás plný zbraní.

„Ne. Komorná za ní chodí každé ráno a dává jí nějaký lektvar. Brzy se dozvíme, jak na tom je. Kromě toho to tam pekelně smrdí,“ zamával si voják rukou před obličejem.

„Jo. A kdyby tě náhodou nepřešla chuť už z toho smradu, určitě by ses poblil, kdybys z ní musel stáhnout tu podělanou uniformu. I když...“ přešel voják prsty okovy připnuté na pásu, „kdybychom ji odtáhli do koupelny a pořádně vydrbali, třeba bychom si s ní ještě mohli trochu užít, než chcípne.“

„Někdo by nás mohl vidět. Jestli to přežije, budeme mít ještě dost času omrknout, co má pod uniformou. Bude to jako rozbalit dárek. A určitě o dost zábavnější, když bude při vědomí.“ V očích se mu zlomyslně zablesklo. Oba vojáci se chlípně rozchechtali a pokračovali chodbou dál.

Přitiskla jsem se ke zdi. Zajímalo by mě, jestli ti dva byli skuteční, nebo jen halucinace. V hlavě mi hučelo, jako bych ji měla příliš dlouho ponořenou pod vodou. Tělem mi projela další vlna nevolnosti.

Do pokoje jsem se odvážila až tehdy, když byli vojáci dávno pryč. Otevřela jsem dveře a posvítila dovnitř. Raději jsem prozkoumala každý kout a podívala se i pod postel. Jediná věc, která na mě ale vyskočila, byl odporný puch. Zase se mi zvedl žaludek, a tak jsem rychle otevřela okno a vtahovala do plic čerstvý vzduch.

Zadívala jsem se na nechutnou kaluž na podlaze. Poslední věc, po které jsem toužila, bylo tohle uklízet, ale taky jsem věděla, že pokud to neudělám, budu ten smrad muset dýchat. Vydala jsem se ven pro vědro, pár hadrů a ostatní potřebné věci a s občasnými přestávkami na zahrnutí nevolnosti se mi skutečně podařilo vydrhnout podlahu, aniž bych omdlela.

K smrti unavená jsem sebou plácla na postel. Docela tlačila. Vrtěla jsem se a otáčela v naději, že přece jen najdu pohodlnou polohu. Co když se vrátí ti Brazellovi vojáci? Ve spánku by ze mě byl snadný cíl. Navíc jsem se umyla sama, takže by mě ani nemuseli vléct do umývárny. Pokoj páchl desinfekcí a já jsem byla tak unavená, že jsem zapomněla zajistit dveře židlí.

Moje představivost začala pracovat na plné obrátky. Viděla jsem se připoutaná k posteli v obležení vojáků, kteří mě pomalu svlékali a užívali si strachu bezbranné oběti.

Zdi pokoje teď pulzovaly životem a jako by nabraly na objemu. Vymrštila jsem se z postele a vyběhla ven na chod-

bu v očekávání, že tam najdu Brazellovy vojáky. Místo toho mě pozdravila jen tma a ticho.

Když jsem se vracela zpět do pokoje, najednou jsem měla pocit, jako by mi někdo přitiskl na tvář polštář. Nemohla jsem udělat ani krok. Můj pokoj byla past. Miláčková paranoia, nebo selský rozum? Nemohla jsem na to přijít. Nerozhodně jsem postávala mezi dveřmi, až se ozval můj prázdný žaludek a donutil mě jít hledat něco k snědku.

Doufala jsem, že najdu kuchyň prázdnou, ale k mé nelihosti postával u peci vysoký muž v bílé uniformě se dvěma černými kosočtverci na prsou a něco si pro sebe mumlal. Vypadalo to, že nemůže ohnout levou nohu v koleni. Už jsem se chtěla vytratit, když si mě všiml.

„Hledáš mě?“ zeptal se.

„Ne,“ hlesla jsem, „jen se sháním po něčem k jídlu.“ Natáhla jsem krk, abych mu viděla do tváře.

Zamračil se a přešlápl na zdravou nohu, zatímco si podezíravě měřil moji uniformu. *Na kuchaře je moc hubený*, pomyslela jsem si. Na druhou stranu měl na sobě ty správné šaty a jen kuchař by byl vzhůru v tak brzkou hodinu. Měl v sobě jistý druh nevtíravé krásy, kterou podtrhovaly oříškové oči a kaštanové vlasy sestřižené na krátko. Možná to byl Dilanin Rand, o kterém se zmínila Margg?

„Posluž si,“ ukázal na dva teplé bochníky chleba. „Zrovna jsi mi vyhrála dvojnásobek týdenního platu.“

„Prosím?“ podivila jsem se a ukrojila si pořádný krajíc. „Jak jsem ti něco mohla vyhrát?“

„Copak nejsi ta nová ochutnavačka?“

Kývla jsem.

„Celý hrad ví, že ti dal Valek dávku miláčka. Zariskoval jsem a vsadil svůj týdenní plat, že to přežiješ,“ vytáhl z pece další tři bochníky. „A riziko to teda bylo, protože když se na tebe tak koukám, jsi ten nejvyzáblejší a nejtitěrnější ochutnavač, jakýho jsme kdy měli. Všichni se sázeli, že to nezvládneš. Včetně Margg!“

Kuchař se zanořil do jedné ze skříněk a podal mi trochu másla. „Na, jez. Upeču ti něco sladkého,“ řekl a začal z nejrůznějších přísad hbitě míchat těsto.

„Kolik ochutnavačů jste tu už měli?“ zeptala jsem se mezi sousty chleba. Vypadalo to, že kuchaři samota nesvědčí a že je za moji společnost rád.

Aniž by přestal hnít těsto, odpověděl: „Od doby, co se k moci dostal velitel Ambrose, pět. Valek svoje jedy miluje. Sám otrávil spousty velitelových nepřátel a nerad by vyšel ze cviku, takže svoje ochutnavače občas otestuje, aby se ujistil, že mu nezlenivěli.“

Z kuchařových slov mě zamrazilo. Jako by se mi rozteklo tělo a sklouzlo do mísy na těsto. Sama jsem byla jen neforemná hromada přísad, které čekaly, že je někdo uhněte a použije. Když kuchař nalil těsto na pánvičku, zasyčela moje krev stejně jako sladká hmota.

„Chudák Oscove. Valek ho nikdy neměl rád a testoval ho tak dlouho, až ho dohnal k sebevraždě. To je přinejmenším oficiální příčina jeho smrti, ale já si myslím, že ho zabil Valek.“

Šup. Pozorovala jsem, jak kuchař hbitě otočil těsto na pánvi. Moje svaly se roztrásly v harmonii s ním.

Tak já se tu děsím Brazella a zatím stačí jediný neopatrný krok a šup! Valek mě odstraní. Určitě má pár lahví jedu

do rezervy pro případ, kdyby se rozhodl, že je čas vystřídat ochutnavače. Když jsem se ohlédla přes rameno, hned jsem si představila, jak se kuchyní plíží Valek s dávkou jedu do mojí snídaně. Nemohla jsem si ani užít bezstarostného tlachání s povídavým kuchařem, aniž bych hned nemyslela na to, že ochutnávání jedovatých jídel nebude jediným rizikem mojí nové práce.

Kuchař přede mě postavil talíř s lívanci, z pece vytáhl tři pecny chleba a na lopatu posadil další várku. Horké lívance byly tak vzácnou a lákavou pochoutkou, že jsem je do sebe naházela i přes rozbouřený žaludek.

„Oscove byl můj kamarád a velitelův nejlepší ochutnavač. Každý ráno mě navštěvoval v kuchyni a pomáhal mi vymýšlet nové recepty. Musím se snažit, aby se velitel nenudil, jinak by ho třeba napadlo, že je čas najít si nového kuchaře, jestli víš, co tím myslím?“

Kývla jsem a otřela si z brady máslo.

„Já jsem Rand,“ podal mi ruku.

„A já Jelena,“ stiskla jsem ji.

Po cestě do Valekovy kanceláře jsem se zastavila u otevřeného okna. Vycházející slunce se právě dotklo Dušehor na východ od hradu. Barvy na obloze teď připomínaly pokážený výkres dítěte, které si na plátno omylem vylilo vodu. Nechala jsem svoje oči, ať se popasou na té přehlídce života, a vdechovala jsem čerstvý vzduch. Všechno kolem kvetlo a slunce slibovalo příjemně teplý den. Horké období bylo zatím v plenkách a žhavé dny a vlhce dusné noci měly ještě pár týdnů čas. Už jsem se od Valeka učila celých čtr-

náct dní a sama jsem netušila, jak dlouho jsem ležela v bezvědomí po požití miláčka.

Když jsem se odtrhla od okna a zamířila do kanceláře, srazila jsem se ve dveřích s Valekem.

„Jeleno! Takže jsi to zvládla!“ usmál se. „Byla jsi bez sebe celé tři dny! Už jsem se o tebe začínal bát.“

Zadívala jsem se mu do tváře. Skoro se zdálo, že má opravdovou radost, že mě vidí.

„Kde je Margg?“ zeptal se.

„Tu jsem neviděla ani nepamatuju,“ zabručela jsem. *Naštěstí*, dodala jsem v duchu.

„V tom případě budeš potřebovat protijed,“ vydal se Valek ke skřínce s jedy.

Jakmile jsem polkla hořkou tekutinu, zamířil Valek zpět ke dveřím. Když jsem za ním nešla, pobídl mě gestem ruky. „Musím jít ochutnat velitelovu snídani.“ Přidal do kroku a já unaveně funěla za ním. „Přišel čas představit tě veliteli a ukázat ti, jak se chutná jídlo.“

Zahnuli jsme do hlavní síně hradu. Valek kráčel pevně, ale mně se ještě pletly unavené nohy. Zakopla jsem a malinko se zajíkla. Slavné tapiserie z královského období byly potrhané a potřísněné černou barvou. V Brazellově sirotčinci nás učili, že každá z tapiserií zobrazovala jednu provincii starého království. Byly ručně protkávané zlatými nitkami a vyprávěly v jasných barvách dějiny jednotlivých provincií. Teď tu ale visely ze stěn jako ošklivé cáry a mluvily dost jasnou řečí o tom, jaká vláda je ta velitelova.

Celá Ixie dobře věděla, že velitel pohrdá honosnou okázalostí, excesy a nespravedlnostmi minulého vládce a jeho

rodiny. Když se z monarchie stala vojenská diktatura, byla to pro celou říši pořádná změna. Zatímco někteří občané beze slova přijali jednoduchá, ale přísná pravidla Kodexu, jiní se bouřili, odmítali nosit uniformy a žádat o povolení k vycestování. A někteří dokonce utekli na jih.

Dle jejich přestupku potom byli trestáni přesně tak, jak stálo v Kodexu. Koho chytili bez uniformy, musel stát dva dny nahý v řetězech na náměstí, ať už měl pro nenošení předepsaných šatů ten sebelogičtější důvod. Ixiané brzy pochopili, že o trestech se nediskutuje. Stejně tak neplatila korupce ani známosti. S velitelem se nežertovalo – kdo nežil podle Kodexu, musel počítat s následky.

Odtrhla jsem oči od poničených tapiserií právě včas, abych si všimla, že Valek zahrnul do klenutého vchodu zdobeného složitými kamennými reliéfy. Odřené dřevěné dveře visely křivě v pantech, ale ani roky zanedbané péče nemesazaly dokonale vyvedenou řezbu stromů a exotických ptáků. Jen další oběť převratu a další připomínka velitelských záměrů.

Udiveně jsem se zastavila před poškozenými dveřmi. Za nimi se přece skrýval trůnní sál! Vevnitř se tísnily stoly obsypané rádci a důstojníky ze všech koutů země. Bzučelo to tam jako v úle.

Tváře a postavy se v té vřavě slévaly v jednu rozmazanou skvrnu, ale nakonec jsem přece jen zahlédla Valekův plavný krok. Zamířil do dveří na opačném konci síně. Chvilku trvalo, než jsem se propletla davem v místnosti až tam, kde jsem Valeka viděla naposledy. Když jsem stanula u dveří, dolehl mi k uším mužský hlas stěžující si na vystydlé lívance.